

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 143

15 cèntims

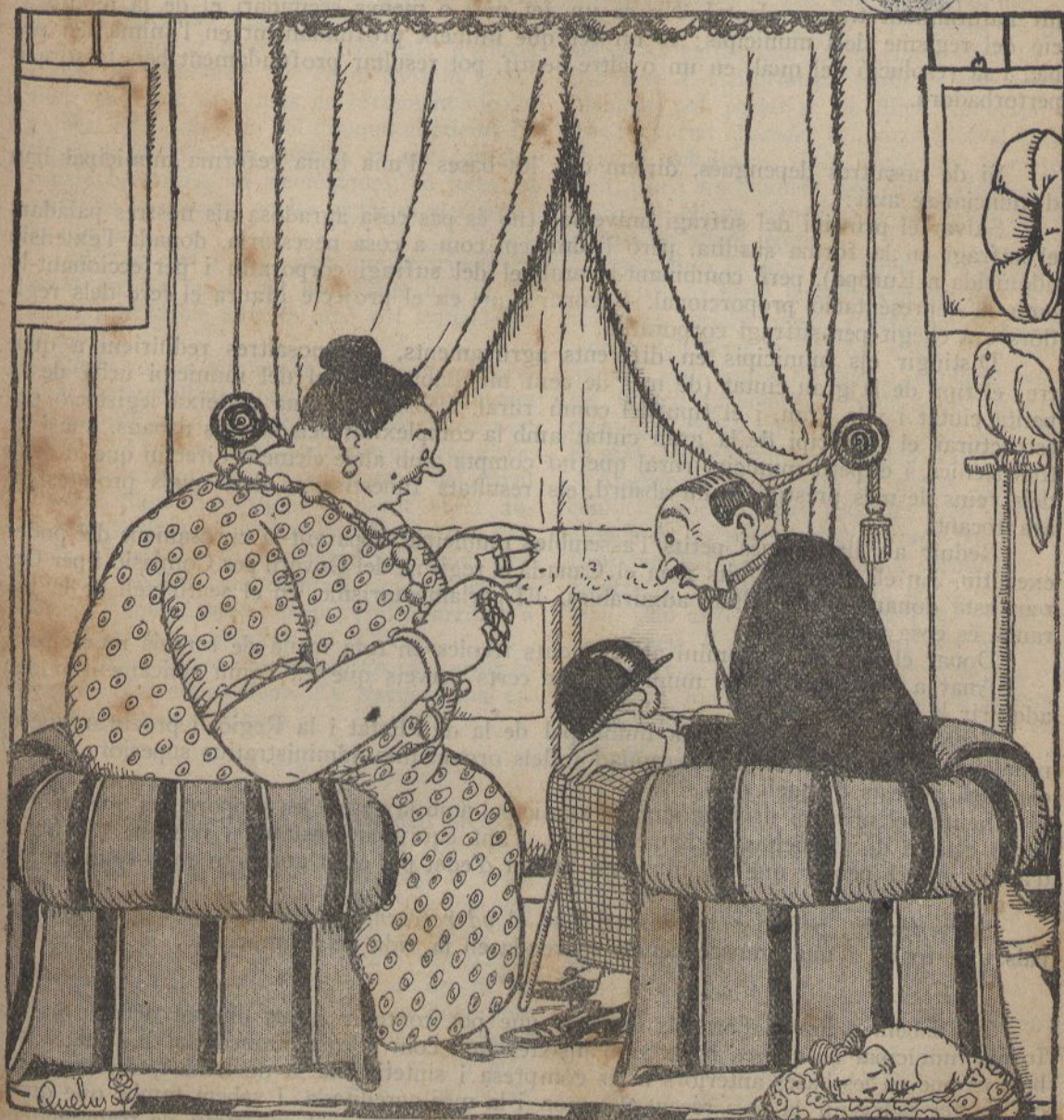
26 gener 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 I 5-BARCELONA

APARTAT 273
TELÈFON 1114

El triomf dels treballistes

- Ja ho veu, senyora, com han triomfat els treballistes anglesos.
—Que és això de treballistes?
—El partit dels obrers.
—A veure si ara els sindicalistes demanaran el poder.
—Si En Pestaña triomfés no serien els *treballistes* els que governarien, sinó els *mandristes*.

REFORMA IMMINENT?

El nou regisme municipal

Davant la que sembla imminent promulgació d'una disposició de reforma del regisme municipal d'Espanya, no podem estar-nos de discórrer sobre cosa tan transcendental com és aquesta, i que d'una manera tan profunda pot influir en la modificació de les essències polític-socials del nostre poble.

El Comú té aquí una tradició tan forta que qualsevol cosa que l'afecti ha d'esdevenir naturalment transcendental. No és un fet més o menys secundari el de la modificació del regisme dels municipis; és un fet que influeix profundament en l'ànima del poble, i la resolució del qual, en un o altre sentit, pot resultar profundament benefactora o pertorbadora.

* * *

Si de nosaltres depengués, diríem que les bases d'una bona reforma municipal han d'enunciar-se així:

Salvar el principi del sufragi universal (no és pas cosa agradosa als nostres paladars el sufragi en la forma susdita, però l'admetem com a cosa necessària, donada l'extensió adquirida a Europa), però combinant-lo amb el del sufragi corporatiu i perfeccionant-lo amb la representació proporcional. Recordi's que en el projecte Maura el terç dels regidors era elegit per sufragi corporatiu.

Distingir els municipis en diferents agrupaments, que nosaltres reduiríem a quatre: el tipu de la gran ciutat (de més de cent mil habitants), el del municipi urbà de la petita ciutat i vila gran, i el tipu del comú rural. Pensar que una mateixa legislació pot estructurar el municipi de la gran ciutat amb la complexitat dels serveis urbans, quasi bé tots tècnics, i el petit municipi rural que no compta amb altre element directiu que el seny dels veïns de més prestigi és un absurd, els resultats funestíssims dels quals prou estem ara tocant.

Reduir als límits més petits l'assemblea municipal, separant-la curosament del poder executiu. En els Estats Units i en el Canadà el regisme del Govern per Comissió i per Garent està donant uns resultats admirables. El parlamentarisme, en el sentit vell de la paraula, és cosa morta arreu.

Donar el màxim predomini als elements tècnics en tota mena de serveis municipals.

Anar a l'agrupament de municipis per certs serveis que en comú únicament poden adquirir la màxima eficàcia.

Separar amb cura l'hisenda municipal de la de l'Estat i la Regió, i procurar que el municipi no hagi d'ésser mai recaudador dels organismes administratius superiors, ans al contrari, aquests d'aquell.

Sentar el principi de l'autonomia municipal amb la cura i les proporcions que les distintes classes de municipis facin necessària. Tant equivocat resulta el regisme d'asfíxies d'avui com el pensar que un municipi menor d'edat pot ésser autònom en el sentit ample del mot.

Darrerament, podria potser assatjar-se el *ad referendum* per a certs acords municipals que fossin d'una transcendència marcada en la vida dels municipis?

* * *

No sabem a hores d'ara els extrems que pot contenir i fins on pot arribar la reforma municipal de que es parla amb insistència i com a cosa immediata. El què sí sabem és que en les bases anteriors hi és compresa i sintetitzada la doctrina que l'experiència ha fet esdevenir la més recent del món i la més acreditada. I sabem també que qualsevol cosa que en el regisme de nostres corporacions municipals no sigui de transcendència, reforma de soca arrel ha d'esdevenir xorc i inútil per naturalesa. No és mal de detall i petit el què pateixen nostres comuns, sinó mal de fondo i orgànic. Quan d'arrelament de caciquisme es parla, recordi's que si el regisme no és bon arbre per a enroscar-se el caciquisme, aquest no s'enrosca. I el regisme municipal vigent és bon arbre, i dels millors a aquest efecte.

Un fet transcendental

Un fet de grandíssima transcendència i de molta significació s'ha produït en el terreny dels fets socials més directament relacionats amb els problemes obrers; ja suposaran els nostres lectors que ens referim al triomf del partit treballista anglès obtingut en les eleccions de desembre darrer i, en mèrits del qual, el "Labour Party" ha arribat a tenir la clau de la política del Regne Unit.

Si anàvem a dissecar l'economia d'aquest triomf és indubtable que en el fons hi trobaríem un munt de causes no certament ideològiques. Però, això no vol dir que el triomf no tingui la importància susdita, ja que aquestes causes bastardes, no ideològiques, en totes les victòries (i sobretot en les victòries electorals) hi figuren.

Però, és cert i molt cert que el triomf ha posat en les mans del socialisme anglès un arma formidable amb la qual pot transtornar el món.

No hi fa res que en el precís moment present els treballistes pugin mercès el concurs del partit lliberal; el cert i positiu és que aquest concurs el necessitaria igualment, a hores d'ara, el partit conservador, i res diguem del partit lliberal. Sigui com sigui, el partit obrer anglès ha arribat a tenir la importància dels dos vells i històrics partits anglesos, i amb una direcció sàvia i ben orientada aquesta importància i aquest predicament, poden arribar a consolidar-se i a créixer.

Per tant, al fet del triomf no cal cercar-hi regateigs ni atenuacions. Es tracta d'una esplèndida victòria, i prou.

* * *

I com no pensar que, amb el nou predicament i la nova actuació del partit treballista, aquest ha de resoldre's a intensificar la tasca en matèria de reformes socials en tots els camps en que avui es plantegen aquestes?

El segur social haurà de rebre des d'aquí una nova empenta. Anglaterra, que des de fa anys compta amb una tradició tan honorable en aquest particular, arribarà potser a completar l'obra sempre que la mateixa resulti possible dins un imperi, l'economia del qual no és certament la d'anys darrera.

En matèria de taxes i impostos, en el sentit de procurar, mitjançant els mateixos, una més ampla distribució del rendiment de la riquesa, cal només recordar els discursos dels

treballistes en els darrers temps i, sobretot, recordar la tasca formidable de Lloyd George en els anys que immediatament precediren a la gran guerra. I tampoc hem d'oblidar que, encara que fluïxos alguns lliberals en l'apoi al partit treballista, en dit partit lliberal ha de contar-s'hi En George com un dels més entusiastes elements que han propugnat pel govern del "Labour Party". I, segons es diu, no és tot entusiasme per la conservació de les essències constitucionals (aquí sí que veritablement pot parlar-se de dites essències) el que ha portat al *leader* del partit lliberal a ajudar als treballistes, sinó l'afecte que el mateix sent, i ben sincerament, per unes reformes socials que ell va començar a plantejar des de l'Estat en altres temps.

I tot això és més de tenir en compte en quan podem tenir la seguretat de que si les reformes socials vénen, vindran a Anglaterra amb aquell seny tradicional a les Illes Britàniques, amb aquell mètode d'adaptació que a tot lo seu caracteritza, amb aquell procediment d'evolució tant propi d'aquell país. I si és així, les reformes es consolidaran.

Anglaterra és la terra on menys sorollosos conflictes socials s'han produït; i, en canvi, és el país de les potentíssimes Trade-Unions, del fortíssim Labour Party, de la formidable organització cooperatista sense igual en tot el món. Cap altre país (amb tot i els afanys de democràcia i avenços polítics) pot ufanar-se de tenir una legislació social tan completa com l'anglesa en el seu conjunt i línies generals. I, amb tot, on són les revolucions, els cops sagnants, els cataclismes d'aquell país en matèria social?

Per això és tant més de notar el triomf d'un partit treballista en aquell país i l'impuls que a la reforma social pot donar el mateix, per quan sabem que reforma allí començada ho serà sense presses, sense trasbalsos, amb perfecte coneixement de la realitat, amb seguretat de consolidació en la vida anglesa i, per tant, en la vida de totes les nacions.

Amb això no cal dir si allí i aquí i en el món sencer pot tenir transcendència l'èxit treballista. Pot significar el mateix un nou camí en el món, un xic quiet de la guerra ençà, de les reformes socials de transcendència, de gran transcendència econòmica?

GASTON GERARD

Els cecs i els obedients

També els diables són ministres de la Providència, i Sant Francesc, aturmentat per alguns d'ells, deia que són els *guastaldi dal Signor*, els gendarmes o els butxins de la Providència. El dimoni vol el mal, fa el mal i propaga el mal, i no obstant, serveix a Déu? Sí, però serveix a Déu contra la seva voluntat: fa un mal immediat, del qual en resulta, a desgrat de l'Infern, un bé imprevis, en el qual la Providència també hi triomfa.

L'història i la vida en són plenes d'exemples de com Déu es val dels seus mateixos enemics per a la execució del pla sobrenatural. I això és a major glòria d'Ell, i a confusió més negra dels rebels a l'obediència divina, que es troben haver complert malgrat ells i a costa d'ells mateixos, els designis de la Sabiduria Eterna. Són els ministres *cecs* de la Providència, i està clar que no hem pas de volguer ésser d'ells, sinó ésser dels ministres *obedients*.

Els masons i sectaris que arrabassaren al Papa el poder temporal en 1870, han resultat produir a l'Església el bé immens d'una gran llibertat espiritual, i d'un govern efectiu del Sant Pare sobre tots els catòlics del món, amb més intensitat que mai. Però, era aquesta la intenció dels usurpadors? No, i per això la íntegra responsabilitat dels mals positius produïts i dels mals volguts i proposats cau sobre sos autors, encara que el balanç fos o ens semblés favorable en fi de comptes a la causa del bé.

Des del pecat original (*"oh felix culpa!"* que digué un sant) fins a esdeveniments d'actualitat viva, sempre s'ha vist que els ministres del diable i els executors del mal aconseguïen, rera el mal immediat que desitjaven, un bé major que contradiu i confon els plans sinistres. Les persecucions contra els cristians foren llavor (*sanguis martyrum semen christianorum*) de triomf, i sobre elles s'assenta la victòria definitiva de l'Església al món. Cèssar Neró i Cèssar Dioclecià entraven, doncs, en el pla providencial, però a major damnació d'ells i glòria de Crist.

Al costat d'aquests *guastaldi*, dels ministres cecs i involuntaris de la Providència, hi han d'altres que no es proposen directament el mal, com els defensors del Paganisme, veritables propugnadors del regne de Satanàs a la terra. N'hi han que es proposen alguna cosa bona, i *que de fet la realitzen*, executant així directament un disseny providencial, però que ni ells

ni l'obra llur, poden haver benedicció, ni merèixer en cap manera l'adhesió dels cristians. Perquè la cosa bona la desitgen i la compleixen *a fi de mal*, i si per aquell concepte fan d'agents providencials, en canvi aquesta finalitat perversa els llença a fora de l'ordre cristià!

L'obra d'aquests se'n pot dir: la justícia dels injustos, i certament la consideració d'aquesta tasca és una de les grans tortures i amargors per a l'home just i honest que estima la veritat i la pau. El món actual n'està ple de causes d'aquestes, *que solíciten i atreuen l'adhesió dels honrats*, però que certament no la mereixen, encara que algun bé immediat en resulti de la llur obra. Per aquesta quantitat de bé immediat que cerquen i *que sovint executen*, veiem que triomfen fàcilment, encara que el balanç de llur actuació sigui funest, com és funest el motiu que els guia.

Un dels grans seductors d'ànimes del món actual és el sindicalisme. Reclama el bé dels obrers. *De fet executa i realitza, en part almenys, aquest bé*. Però la seva motivació és nefanda, i malgrat ésser providencial el bé que executi, no és el sindicalisme sinó un d'aquells ministres cecs i rebels de la Providència, de que parlàvem, i no és pas amb ell amb qui ha d'ajuntar-se la nostra voluntat. Perquè el sindicalisme, el bé que fa l'executa a tall de diable, i desconeix la Providència, i, àdhuc, hi predica en contra i en renega. I així és que el veritable obedient a la sobrenatural administració del social ordre, s'ha d'apartar d'aquells *guastaldi dal Signor* com és deure de tot cristià fugir del diable, àdhuc sigui executor aquest de providencials designis.

Es que les necessitats humanes són com boques obertes que reclamen socors, auxili i satisfacció. Quan la gent bona no acudeix, hi van els dolents, i moltes vegades són aquestos que les resolen i apaivaguen, sense deixar per això d'ésser dolents. I això succeeix per a vergonya de la gent bona poc diligent, per a exercici i provatura dels fidels. Un exemple. Pel carrer, un pobre vell, o una criatura, cau a terra. Si els cristians que per allí passen no són amatents a collir-lo, serà un blasfem, un infidel el qui farà aquesta obra de caritat. I, àdhuc, és probable que sigui el blasfem el més amatent a intervenir-hi, per a fer avergonyir als cristians, o bé per a cobrir-se i salvaguardar

el seu pecat. Aquest últim és el cas dels jugadors que subvencionen els hospitals i asils, substituint-se a la caritat cristiana.

Per això els veritables ministres de la Providència són els directes, els executors obedients del bé i de la caritat en ses múltiples

formes. No els cecs qui fan el bé indirectament volent fer mal, ni els altres més perversos encara, que fan el bé a fi de mal.

R. RUCABADO

Influència dels divertiments moderns en la vida de l'home

Tota idea de treball continu està renyida per naturalesa amb la manera d'ésser de l'home, el qual no és fet per a que totes ses potències estiguin continuament en acció, i, per això, el Déu creador, governant amb sa infinita sabiduria a aquesta naturalesa humana, ens imposa la llei del descans i fins les legislacions positives dels Estats actuals proclamen una vegada més la necessitat que del repòs té l'home, amb les modernes disposicions, dites del descans dominical.

I, aprofitant les hores que podem gaudir lluny dels llocs on l'ocupació ens reté durant la feina, els homes hem buscat sempre el mitjà de passar-les el millor possible; hem buscat els variats divertiments, que no sempre han estat trobats amb l'encert degut, o, encara que ben trobats, no han estat presos en el sentit i mida deguts.

Prescindirem de tot el referent a altres èpoques, ja que no tindria l'interès pràctic que volem donar a les presents ratlles i concretament a ço que les experiències de la vida moderna ens ensenyen.

Ja posats en nostres temps, precis és que fem una altra distinció, car no és nostre propòsit parlar d'aquells entreteniments que, si bé avui estesos més que mai, pertanyen als que no fa gaire qualificàvem de "no trobats amb l'encert degut", perquè volem significar amb aquestes paraules, espectacles, lectures, etcètera, etc., que completament immorals, fatiguen i enterboleixen les potències mentals de l'home i corrompen també la seva corpora. És per això que als alludits divertiments, com tot el contrari a la sana moral, no se'ls hi pot donar tal nom, ja que no ho són, encara que a certes persones degradades els ho sembli, i quedem de pas excusats de parlar aquí d'aquestes coses.

Les novel·les, el teatre, el cinema (1) i els

esports de tota mena, formen el cos principal del passatemps en la vida moderna; i, desgraciadament, pot afirmar-se, quasi sens dubte, que la majoria de la gent té en un concepte equivocat els mateixos. Al despatx, a l'oficina, a la Universitat, pel carrer, per tot, en una paraula, no es pensa, ni es parla, ni es viu per altra cosa que per la pel·lícula que demà faran a tal o qual cinema, o pel partit de football que demà es farà en determinat camp, o per la representació d'aquest o aquell teatre, i per les novel·les que tenim en curs de lectura; i això, volguts lectors, encara que ni el partit, ni la representació, ni la pel·lícula, ni la novella tinguin res de mal, està mal fet, perquè deu donar-se a cada cosa la importància que mereix, i mai un simple entreteniment ha d'ésser nostre tema preferit, que amenaçaria amb separar-nos de nostra obligació, treure'ns l'afició al treball i fins matar els grans idealismes que deuen cobejar nostres joventuts, convertint-les en frívols, lleugeres i mancades de bons sentiments.

La novella, el teatre i el cinema obren de manera molt semblant sobre l'esperit de l'home. Totes aquestes manifestacions de l'art, en més o menys grau, segons son relleu, ens posen compenetrats amb un dels actors o personatges principals de l'argument, de manera que en ell quasi ens veiem retratats a nosaltres mateixos i sentim que tot lo que ell diu o fa és realment cosa nostra. Ni el cinema, ni el teatre, ni la novella, obren, doncs, únicament com a una visió, sinó que són com una compenetració de l'argument amb nosaltres, i això, si bé llegint o anant a representacions amb mesura (i sempre que sigui bo l'argument) no fa cap mal, ans al contrari, pot despertar-nos ideals o sentiments adormits en nostre intel·lecte, presos amb l'abús que avui s'acostuma, resulten una greu calamitat per la present generació, que veu pujar un estol de joventalla mancats d'idees i aficions racionals, lleugers i

(1) Amb el què ja porto dit és fàcil comprendre que d'aquí endavant em referiré únicament a novel·les, teatre i cinema morals.

tombadissos com són, per manca de realitat, aquells personatges dels quals desitgen ésser imitadors.

L'Esport obra d'altra manera sobre la psiquis humana. Entès en el sentit que deu pendre's, he tingut sempre la creença que el desenrotllament excessiu d'una potència és sempre en perjudici d'una altra, i així l'excessiu desenrotll del cos ha d'ésser en perjudici del normal progrés intel·lectual de la persona. No vol dir això que les persones altes i grosses no puguin ésser sàvies, ni que les persones primes o baixes hagin forçosament d'ésser intel·lectualitats, perquè, com diem fa poc, deu donar-se a aquelles paraules el sentit que realment tenen, o sigui, que, com no és possible, fins en el cas de posseir talent natural, que sense cultivar l'esperit, aquest es desenrotlli i el cultiu excessiu de les forces del cos ha de portar necessàriament una baixa en l'educació

intel·lectual, la formació de nostres joventuts, excessivament esportives, és, en conseqüència, la formació de la patada i el cop de puny a base de la raó de la força, més que no pas a base de la veritable força, la força de la raó.

En resum, i per acabar, entengui's bé que tot el què deixem dit no va contra la cosa en sí, sinó contra l'abús de la cosa. Una vida de treball i ocupació, alternada convenientment amb lectura de novel·les bones literàriament i moral, assistència moderada a representacions que reuneixin iguals condicions, i amb les corresponents estones dedicades al desenrotllament del cos, serà (junt amb els complements del deure religiós) una vida model, vida exemplar que ens proporcionarà la felicitat del deure complert, en aquesta vida, i que serà sens dubte premiada per la divinal justícia en nostra hora darrera.

JAUME MARXUACH

Els estralls de la vanitat

D'uns quants anys ençà, es vénen donant a Barcelona un excés de concerts. Si tots els concertistes que es presenten per primera vegada aportessin una nova valor al moviment musical de la nostra terra, res hi hauria a dir; però com que la gran majoria no passen de la categoria de dilettants, creiem, sincerament, que és un abús. És acceptable que en una vetllada íntima hi prenguin part concertistes modestos, però és reproable que s'atreveixin a presentar-se en públic.

Res hi perdriem que es donessin pocs concerts, però bons. La quantitat, si no va acompanyada d'una selecció, serveix de ben poca cosa. L'obtenció d'una bona nota sembla que dongui dret a considerar-se apte per a presentar-se davant del públic i recaptar la seva aprovació.

De vegades les notes no signifiquen altra cosa que bona aplicació; i el públic exigeix quelcom més per a premiar el treball d'un artista. Aquest costum influeix poderosament a allunyar el públic intel·ligent de les sales de concert.

No volem significar que únicament han d'atrevir-se a donar concerts els artistes consagrats per la fama. No; això equivaldria a plegar les ales a molts artistes humils que estan destinats a volar lluny. Els artistes humils, però amb condicions per a triomfar, és

molt natural que, abans de rebre la consagració de la crítica solvent i d'assolir aquella perfecció que únicament assoleixen els grans artistes, hagin la gosadia de presentar-se davant del públic per tal de mostrar-li llurs aptituds i llur talent musical. Però els que mai passaran de mediocres i no els consum la febre de l'art i no senten dins el pit aquell desig vehement que condueix els artistes a la lluita per la glòria, no haurien d'haver l'atreviment d'aplegar el públic en una sala per a posar de relleu llur vanitat.

Potser algú objectarà: si no es presenten en públic, com sabran si tenen o no condicions per a dedicar-se a la música?

Un artista de teatre té necessitat de petjar les taules d'un escenari, per tal de conèixer l'opinió del públic, perquè no és el mateix recitar una poesia davant d'un grup d'amics que encarnar un personatge; però un amic, en una sala reduïda, pot fer conèixer les seves aptituds i li basta el judici d'una persona intel·ligent per a saber si pot o no presentar-se davant del públic.

El què hi ha és que molts professors fan servir de reclam els deixebles llurs i, moltes vegades, volent fer-los-hi un bé, els fan posar en ridícul.

No havem d'estranyar que a molts estudiants els agradi aquestes exhibicions, perquè fins els

homes més humils senten el desig de la immortalitat.

Visiteu els grans monuments i les construccions arquitectòniques més cèlebres, i damunt les pedres ennegrides per l'acció del temps hi veureu estampats els noms obscurs de molta gent que mai el món haurà esment d'ells.

Tots portem dins aquest desig d'immortalitat, i és tal volta perquè l'ànima, que ens posa lluïssors en els ulls i ens illumina el rostre, és immortal.

Si us poseu amb una màquina fotogràfica davant d'una multitud, veureu com els homes es llevaran el capell per tal que se'ls hi vegi millor el rostre, i els que es trobin més allunyats de vosaltres allargaran el coll i s'incorporaran perquè també sigui recollida la seva imatge. L'home, per instint, vol sobressortir i dir als demés homes: aquí sóc jo. El mateix succeeix en literatura. Quants poetes han volgut donar a conèixer els fruits exquisits de llur intel·lecte, creient que tot el món s'estremiria de goig i ningú s'ha adonat d'ells! Quantes il·lusions perdudes!... Els passa el mateix que a aquell gall simbòlic, creat per la fantasia de Rostand, que creia que el sol sortia ensangnant l'horitzó, perquè en els aires vibrava el seu cant estrident; i, un dia, no cantà i el sol sortí també emporrant el cel i fonent la trèmula llum de les estrelles...

Hi ha homes que creuen que tot el món s'ocupa d'ells i que, si morissin, la humanitat es commouria; i, efectivament, moren i no s'opera cap canvi en la vida: tot resta igual.

Quantes d'obres s'han escrit, a través dels segles, que han sigut ja oblidades pels homes! Quants de poetes, que es creien immortals i perseguïen els honors i la glòria, i avui ja no ens és familiar el seu nom! Si fullegem una antologia de poetes, veurem que des del segle xv ençà han sobreviscut únicament una dotzena de poetes.

I qui es recorda ja dels altres, de tots aquells senyors que volien immortalitzar llur nom i menyspreaven els homes humils!...

No ens deixem, doncs, dominar per la vanitat. Els que tinguin condicions per presentar-se davant del públic que ho facin, i els que no tinguin aptituds que es resignin a tocar davant dels amics.

Pensem que tots els homes han vingut a la terra per a complir una missió. Cal, únicament, saber per a què han nascut. No volguem sortir de la nostra òrbita, perquè si ho fem tots els nostres treballs esdevindran estèrils. No cal, tampoc, que els homes en el front dels quals hi brilla la flama del geni, s'ensuperbeixin, car ells també necessiten la cooperació i l'esforç dels humils. Mentre el savi es dedica a les investigacions científiques, tancat dins el laboratori, un home humil li pasta el pa que ha de nodrir el seu cos.

Siguem senzills i purs de cor, que, si havem talent, els homes ho reconeixeran sense necessitat d'entregar-nos a la follia de les ridícules exhibicions.

MARIA BONSHOMS

UN ALCALDE EXEMPLAR

L'alcalde de Manresa, senyor Firmat, ha publicat un bàndol fortament interessant contra la blasfèmia. Aquella Corporació municipal va pendre l'acord de castigar a aquells que al carrer i en llocs públics cometin el delictes de blasfemar i proferir paraules que fereixin la moral i els més nobles sentiments religiosos. Tots els Ajuntaments de Catalunya haurien d'imitar la Corporació de Manresa. Cal que tinguin en compte els homes que avui assumeixen la responsabilitat del govern dels municipis, que és endebades que esperin la regeneració de les ciutats i dels pobles si no basen la seva actuació en el respecte més estricte de la moral. Mentre els homes segueixin blasfemant d'una ma-

nera absurda i ofenent la moral, no aconseguireu alçar els pobles de la pols de la terra.

Si aconseguíssim bandejar la blasfèmia de la nostra terra, podríem enorgullir-nos d'haver guanyat una de les més grans batalles. Si existeixen tants blasfems, és per incultura i per pobresa d'expressió. No creiem que blasfemin tenint consciència de la gravetat de les seves paraules. La majoria són gent inconscient que no saben el què diuen. Pobres de nosaltres, si tots els homes que blasfemen ho fessin amb el deliberat propòsit d'ofendre a Déu!

El gest de l'alcalde de Manresa és digne de lloança. Déu faci que l'imitin tots els alcaldes de Catalunya.

Un problema universal

Meditant un poc sobre l'estat econòmic del món esguardant el topament d'interessos que arreu es produeixen, prompte amb la idea que, generalment, és l'excés de producció en tots els ordres de l'activitat humana, la que posa en perill l'equilibri econòmic social i provoca conflictes de difícil solució.

Un d'aquests conflictes és l'atur forçós. Altres també importants són l'estancament de manufactures, i el desplaçament d'activitats.

Sobren braços. Sobren màquines. Sobren mercaderies. Es desplacen indústries. Han de canviar-se cultius. Es desorienten les emigracions. Les professions es pertorben. No sabem què fer ni on anar. El món està desbal·lestat.

* * *

I és que el predomini de les teories i les orientacions materialistes i positivistes de la vida moderna ha llançat els homes pels camins dels plaers que sols s'obtenen per mitjà de la riquesa.

A crear, a obtenir riqueses!

Aquest ha estat el crit universal, aquesta la suprema aspiració i el sant i senya de la civilització contemporània.

I tot el món s'ha posat a cavilar, a inventar, a treballar, a produir, per fer-se ric.

No hi ha més vida que aquesta?

No hem nascut més que per a fruir?

I ja es parla de reduir la producció de fruits agrícoles; les fàbriques tenen, en part, que tancar-se, i moltes que reduir les jornades; els stocs de mercaderies omplen els docs...

Repetim-ho: sobren braços i sobren màquines.

I ve't aquí per on la providència de Déu fa albirar la utilitat de les vocacions religioses, la necessitat de les aspiracions ultraterrenals, la conveniència de refrenar les cobdícies, les excel·lències de l'austeritat, la fragilitat dels béns terrenals...

* * *

En l'antic regisme econòmic cristià es procurava que no manqués ço que era necessari i que hi hagués sempre una reserva prudencial de productes per a suplir qualche deficiència que pogués sobrevenir. Els gremis tenien cura de distribuir les activitats juvenívoles i de mantenir la ponderació d'energies en tots els oficis i els preus remuneradors dels seus productes. Era el sentiment religiós que informava l'esperit d'aquella civilització, i fent cos-

tat a ell l'estímul de l'art, el valor individual, la caballerositat. Cal només examinar l'esplèndid heretatge que ens deixaren aquelles gèneres per a convèncer-nos.

I no és que en evocar les seves glorioses memòries vulguem minvar les meravelloses grandeses que en l'ordre material deixarà per herència a la humanitat la civilització actual. Déu nostre Senyor de tot treu bé, fins del mateix mal.

Anem a dir que ara falten institucions reguladores, ponderadores, directores, en el món del treball. Es viu i es treballa en plena anarquia, i pels camins que anem recorrent a tota màquina i sense frens, tenim por d'anar a l'enrunament econòmic, al caos social.

Es contenen per milions els obrers sense feina a les nacions que caminen al cap de la producció industrial i agrícola, i l'abassegadora invasió de la maquinària fa malbé més braços que la Guerra Gran. On anem a parar per aquests viaranyes econòmics?

Cert que la providència de Déu acut encara a contrarrestar les nostres turpituds, però no es cansarà de tantes bogeries i ens abandonarà a les seves conseqüències en càstig de nostres infidelitats?

* * *

Molts encara creuen que ha de intensificar-se la producció, que el remei de la present crisi econòmica està en produir molt, moltíssim. Quin disbarat més gran!

El remei d'aquesta crisi econòmica està en produir ço que sigui necessari i a preus normals.

Ara es produeix massa i car.

I heu's aquí un fenomen sorprenent: abans de la Guerra Gran, el concurs de productors, de venedors, abaratien els productes elaborats. Era un axioma innegable que la concurrència abaratia la producció. Ara, en molts rams de la producció, la concurrència la encareix. I la raó és clara: a major nombre de braços que tenen de mantenir-se d'un treball determinat posem per exemple els flequers), major preu en la mercaderia fabricada per a viure.

Aquesta és la raó perquè no baixen els preus de molts articles. La suprema necessitat del viure estableix entre els factors de la producció confabulacions espontànies (si així pot dir-se), que són la causa primordial d'aquest fenomen, l'estudi del qual, molt interessant sens dubte, ens allunyaria del tema que ens hem proposat en començar aquest article.

A. Z.

La depreciació del franc

El Govern francès ha aprovat diverses mesures encaminades al restabliment de la cotització normal del franc.

Es aquest un afer que preocupa extraordinàriament a tota la França.

Un diari italià ha publicat un article que signa el senador Lluís Enaudi, amb el títol: *Una profecia sobre el franc*. El reproduïm per considerar-lo altament interessant:

"La depreciació del franc francès — comença dient, — com el de qualsevol altra moneda, es pot mesurar de la manera relativament menys errònia confrontant el franc amb el dòlar nord-americà. Dic "relativament menys errònia" perquè al seu voltant l'or, al qual el dòlar és equivalent, és depreciat en la mesura variable en relació a les mercaderies. La valor del franc en centèssimes-or és la següent:

Franc francès	Centèsim-or	Lira italiana	Centèsim-or
1919 agost	66		56
1920 abril	32		23
" octubre	34		20
1921 abril	37		24
" octubre	38		20
1922 abril	48		28
" octubre	38		22
1923 abril	35		26
" octubre	31		23
1924 gener	25		23

Hi he afegit, també en centèssimes-or, les cotitzacions de la lira italiana. Ambdues monedes es precipitaren l'any 1920. Després ambdues tornaren a apreciar. Però la semblança de moviment s'atura aquí. Pot dir-se que la lira italiana ha romàs estable durant gairebé tres anys entorn a cotitzacions de 20 a 28 centèssimes. En canvi, el franc francès, després de pujar fins a 48 centèssimes per la primavera de 1922, sofrí una baixa que l'ha portat avui quasi al mateix nivell de la lira.

El vici principal de la lira, "avui", és la seva variabilitat "estacional". A l'abril puja (23 en 1920, 24 en 1921, 28 en 1922, 26 en 1923) i a l'octubre baixa (respectivament a 20, 20, 22 i 23). Tant els mínims com els màxims, són més alts al bieni 1922-23 que al bieni 1920-21; però les diferències entre les dues èpoques, ben conegudes, de necessitat mínima

(primavera) i màxima (tardor) d'adquisicions a l'estranger són encara massa fortes.

El nostre problema urgent — disminuir les oscil·lacions estacionals — és sobretot un problema tècnic-bancari. En les xifres donades no hi ha res que faci témer una depreciació ulterior. Oscillem massa encara, però, oscillem entorn d'un punt fixe que sembla ésser el del 25 centèssimes-or.

En canvi, el franc francès, en dos anys va de 48 a 38, de 38 a 35, de 31 a 25. És una mobilitat brutal. Quan s'afermarà en el descens?

A França, els homes polítics, els diaris i el públic, atribueixen la baixa a maniobres alemanyes, a especulacions internacionals, o sigui, a les mil raons incomprensibles amb les quals en tots els països s'acostumen a justificar els fets desagradables. Invoquen mesures enèrgiques contra els malfactors del canvi.

Les mesures, encara que seran adoptades per a satisfacció de la plataforma electoral, produiran a França el mateix efecte que han produït en tots els països en els quals foren aplicades: zero més zero. Mes aviat causaran dany. Les cotitzacions dels canvis són dominades per causes profundes que no es poden evitar amb decrets. Vull fer esment d'una tan sols, reproduint una pàgina pràctica d'aquest veritable joiell que és el "Tract on Monetary Reform" publicat fa poc per l'economista anglès més conegut avui al món: J. M. Keynes. El llibre porta la data d'octubre, i, per tant, és anterior a la darrera davallada del franc. Probablement fou escrit abans, i el fragment que en reproduiré fa referència a conviccions manifestades per Keynes des de fa alguns anys i es funda amb dades de fet de finals de 1922.

Aquella data, Keynes profetitzava que la baixa del franc francès seria continuada infaliblement fins a tant que el contribuent francès fos obligat en raó de la rebaixa del franc, a pagar els impostos necessaris i equilibrar el pressupost francès. Si el franc és a 50 cèntims or, els contribuents els gèneres que produeixen a un preu tal que obtinguin, per exemple, 100 miliards de francs de renda a l'any. Sobre aquesta xifra els contribuents no estan disposats a pagar 30 miliards d'impostos, o siguin els que es necessiten per equilibrar el pressupost. Per tant, el franc ha de baixar.

Suposem que el franc arribi a 25 cèntims-or. Aquest nivell, com sigui que el franc val mei-

tat d'abans, el preu de les mercaderies puja al doble: la renda nacional de tots els francesos puja a 200 miliards de francs depreciats a l'any. Els contribuents estan disposats a pagar sobre 200 miliards de renda, 30 miliards d'impostos a l'Estat. Fins potser quelcom més per fer front a les despeses que augmenten — no totes — amb la depreciació del franc. El pressupost està en equilibri. Ja no succeeix més que el franc baixi.

Això, exposat una mica massa planerament, és el suc de la pàgina que reproduïxo per demostrar també que alguna vegada els economistes estan en el cert en matèria de profecies”.

A la fi de 1922, el deute interior de França, exclòs del tot el seu deute exterior, superava els 250 milions de francs. Emprèstits ulteriors previstos pel període successiu, junt amb els emprèstits de reconstrucció garantits pel govern, podran fer néixer el total fins a 300 miliards a la fi de 1923. El servei d'aquest deute absorirà gairebé 18 miliards a l'any. Les entrades normals són estimades en el pressupost provisional de 1923 a prop de 23 miliards. Ço que vol dir que el servei del deute absorirà aviat a la valor del franc corrent al principi de 1923, quasi la totalitat dels ingressos dels impostos. Com sigui que les altres despeses de l'Estat en el pressupost ordinari (feta exclusió de les pensions de guerra i les despeses ulteriors de reconstrucció) no poden ésser calculades a menys de 12 miliards a l'any, se'n dedueix, fins en la hipòtesi improbable que les despeses ulteriors del pressupost extraordinari des de 1923, siguin pagades per Alemanya, que els ingressos dels impostos haurien d'augmentar permanentment del 30 per 100 per equilibrar el pressupost. No obstant, si el franc es depreciés, suposem a 100 francs la lliura esterlina (prop de 22 cèntims-or), el pressupost ordinari podria trobar-se anivellat, absorbint amb impostos un xic més de la renda real del país del que s'absorbia l'any 1922”.

Keynes, tot i no amagant les seves simpaties per un altre mètode d'anivellar el pressupost, sense dany injust pels creditors de l'Estat, no deixa d'afirmar que la sortida més probable de la situació serà la de pagar els deutes en francs depreciats.

“En aquestes circumstàncies — segueix

dient Keynes — serà difícil, sinó impossible, evitar que es recorri al sùtil ajut d'una ulterior depreciació. Què cal pensar d'aquells que encara discuteixen seriosament el projecte de restaurar el franc a la seva antiga paritat? En tal hipòtesi, la càrrega ja ni suportable dels interessos deguts als creditors de l'Estat seria quasi triplicada. És impossible que el contribuent francès s'hi adapti. Encara que el franc, per un miracle, fos portat a la paritat, no podria mantenir-se.

Noves emissions de bitllets, esdevingudes necessàries a causa de la insuficiència de les entrades, el tornarien a portar a la baixa. No obstant, he suposat la liquidació de tots els deutes exteriors de França i que Alemanya es fes càrrec del pressupost extraordinari des de 1923, cosa que no és justificada per les circumstàncies actuals. Aquests fets són suficients per a tenir la certesa que el franc no pot tornar a la seva valor antiga. França ha d'arribar al seu temps a un compromís entre l'augment dels impostos, la disminució de les despeses i la reducció (amb la depreciació del franc) dels interessos als creditors.

El nivell del franc, amb el temps, no serà determinat per l'especulació, per la balança del comerç, ni menys pels resultats de l'aventura del Ruhr, sinó per la proporció de la seva renda que el contribuent consentirà a pagar per fer front als interessos deguts sobre títols de deute públic. El nivell del franc continuarà a baixar fins que la valor en mercaderies dels francs deguts dels creditors de l'Estat, hagi caigut a una proporció tal, amb la renda nacional, que sigui compatible amb les habituds i la mentalitat del país”.

La teoria de Keynes — acaba dient Einaut — està destinada a suscitar les crítiques més violents a França. Però, apart les observacions sobre les particularitats, la veritat substancial del principi que ha d'existir una relació lògica entre la renda dels contribuents, la valor del franc, els impostos i les despeses públiques, no pot ésser posada en dubte”.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL ha passat per la prèvia censura

Llegiu CATALUNYA SOCIAL i interesseu-vos que la llegeixin els vostres coneguts: d'aquesta manera fareu obra de cultura i donareu més impuls a la nostra Revista

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

BELLS INDRETS DE CATALUNYA. Impressions d'un excursionista, per Josep Botey. — Il·lustracions en fotogravat fora text. Barcelona, Editorial Catalana, S. A. — Escudillers, 10 bis, 1923.

Unes paraules de comentari sobre un llibre d'excursionisme semblaran tasca fàcil, però res més inexacte. Confessem modestament nostra insuficient preparació, en les coses relacionades amb tan interessant matèria. Sortosament, però, l'obra d'En Botey presenta unes valors literàries, a les quals ja hi som més accessibles.

En primer lloc, és un encert començar un llibre d'excursions parlant de la nostra via sacra, la Rambla. Ella és una síntesi de tots els camins de Catalunya.

Altra virtut trobem en l'obra. La de l'estil en que ve escrita, car emprant un llenguatge tot popular, ens fa seguir la serralada pirenenca, en visió panoràmica, i com si anéssim acompanyats de discret amic.

Profusió de fotogravats, presentació verament exquisida en la part tipogràfica i estil clar, són recomanacions prou eloqüents per sí soles, perquè nosaltres ens abstinguem de tot elogi, i el trobem un encert editorial, a l'ensenyar que un bon company que ens orientarà sobre les bel·leses de Catalunya, tan desconeguda dels catalans, que pot ésser que per això no li professen tot l'amor que se li deu.

ANUARIO JURÍDICO, indispensable al Abogado y útil para los demás. Diccionario de Legislación vigente. Barcelona, 1924.

En l'any onzè de la seva publicació aquest Anuari no ofereix cap novetat que d'una manera visible el millori dels seus precedents. Entenem que valdria la pena, en una publicació d'aquesta mena, fugir-se dels rutinarismes d'una reedició augmentada, per anar directament a un índex legal complementari de les disposicions recents.

Això, no obstant, creiem que pot prestar un valuós servei d'orientació, quan hom ignora o desconeix les matèries legals. En un despatx

d'advocat, però, on sempre hi figuren les bones col·leccions legals, de l'ordre de l'Enciclopèdia Jurídica o l'Alcubilla, entenem que els seus serveis són molt modestos.

També ens crida fortament l'atenció la pàgina 571, on, amb l'epígraf de "Publicacions periòdiques espanyoles", en la nostra capital, hi recensa tot un diari.

CANÇONS I RIMES (poesies), per Antoni Doltra, Pvre., pròleg d'En Pere Salom Morera, Olot. Impremta i llibreria d'En Ramon Bonet, 1923.

Trencant un silenci massa llarg, Mn. Antoni Doltra, poeta per temperament, presenta al públic selecte un manyoc de fruita exquisida conreada en el seu hort, que tota ella és somrosada i sana i duu la flaire de la nostra terra. Aquestes són les paraules de presentació del prologuista.

Realment, dic jo, és bo als ulls el refluïment de la poesia cristiana de la nostra terra, i tantost és un poeta de la plana de Vich, suara un de la muntanya d'Olot, adés un de la capitalitat nostrada. I, en aquest refluïment o restauració *pro aris et focis*, la lira pren uns accents insospitats i unes modulacions ingènues, que recorden sense esforç la tònica verdagueriana, tan combatuda fa poc i tan amada sempre pels selectes i pel poble.

Mossèn Doltra, pot ésser, resentit una mica d'una mena d'isolament intel·lectual, en aquest volum ens mostra uns fruits, seguint la imatge del prologuista. Són tots ells prou assaonats? Entenem que no, i amb aquesta honrada crítica no anem pas a regatejar-li mèrits; molt al contrari, fem tan sols un advertiment, perquè, precisament veient en ell un bon poeta, un futur gran poeta, l'adulació en els moments presents fóra sinistra.

Per la moderna poesia, el dominar o no el decasílab és una cosa accidental. Han passat ja aquells temps que rient o burlant-se'n la gent feia sonets. Mes encara, en la nostra poesia, és la rima no cosa d'orella, sinó d'esperit.

Per ço, Mn. Doltra, qui beu en la veritable font poètica l'eterna déu de la rima, que és el misticisme, pot i deu fer una gran obra, no torturant-se el cervell en busca de la sonoritat de la síl·laba, sinó avivant més que tot la riquesa de la imatge.

Alabant l'obra de Mn. Doltra, i recomanant-la, entenem complir nostra missió, advertint-lo, un deure d'amic, sincer i lleial.

G. USPIRAS

El què passa

ESPANYA ENDINS

El Directori segueix operant sense solució de continuïtat. La *Gaceta* ve plena de disposicions oficials, respecte tots els Ministeris, i els diaris plens de notes oficioses explicatives de les raons i decisions sobre actes i propòsits governamentals.

Una d'aquestes notes donava satisfacció a l'opinió pública, per tal que conegués les causes de l'indult dels autors de la mort d'En Dato, fent veure els motius poderosos que aconsellaren l'exercici de la règia prerrogativa en aquesta ocasió.

El Govern ha posat mà a l'assumpte de l'Ensenyança. Reuní al Consell general d'Instrucció Pública, ja prèviament avisat amb temps, per a que estudiés bé aquest arranament. Pels discursos creuats en dita reunió entre el cap del Govern i els caps primers del Consell, sembla que es farà quelcom en aquest enravessat camp de l'ensenyament oficial. Amb molt d'encert es blasmà de l'abús escandalós dels anomenats llibres de text, oprobiosa explotació de que són víctimes les famílies dels estudiants, i encara podria dir-se coses pitjors del seu contingut i dels errors i de les heretgies que molts d'aquests llibres contenen.

El famós ex-rector de Salamanca i ex-savi en totes les humanes disciplines, senyor Unamuno, ha estat processat, *manu militari*, per les bajanades que va dir en la societat *El Síño*, de Bilbao, respecte a coses i institucions sobre les quals no hi té jurisdicció el famós calumniador real...

La nota diplomàtica enviada pel Govern a França i Anglaterra, per tal de que es modifiqui el nou Estatut de Tànger en sentit més equitatiu per a Espanya, sembla que ha obtingut bon succés. Les Cambres de Comerç espanyoles aconsellen al Govern que, si no se'ns reconeixen a Tànger els drets que ens assisteixen, s'abandoni el Marroc, on encara, de tant en tant, es repeteixen els combats i corre sang malaguanyada...

S'han renovat les Diputacions no forals i la Mancomunitat de Catalunya. Els albiges no hi veuen de contents. Ells, aclaparats pel processament del seu cap i la prèvia condemna moral de que oficialment fou objecte el 13 de setembre En Santiago Alba, com que han tret més diputats.

ESPANYA ENFORA

França és verament admirable. A fi de contenir l'enfonsada del franc, ha pres mides radicals que fan neguit, però no ha tingut prou coratge per a seguir els consells ianquis dels quals parlàvem l'altre dia. Es en la política imperialista de Poincaré, que ha motivat un article mundial, violentíssim, de Lloyd George, on rau la causa d'aquesta nova estimbada.

La caiguda de Balwin, per 328 vots contra 256 en la Cambra anglesa, i la subsegüent pujada dels treballistes al poder, no afavorirà pas gens la situació política-econòmica del Govern francès.

Aquest esdeveniment no tindrà, altrament, les conseqüències funestes que predien les classes adinerades d'Anglaterra i d'altres bandes. Mac-Donald governarà com un bon anglès, guardant en cartera, per a un futur que allí no arribarà mai, els projectes radicals que es forjen en les hores ocioses de l'oposició. Els socialistes d'estar per casa que aquí patim faran bé de no entusiasmar-se amb el nou Govern anglès.

Ha mort Lenin, l'home de la Rússia soviètica. Qui la sostindrà ara? Perquè el perill dels grans homes rau en sa mort, que sol arrossegar, amb ells, les seves obres cabdals. Com allò ja no pot empitjorar-se...

Entre les notes que van passant per alt en aqueixes curtes cròniques hi ha el definitiu fracàs de la institució del Jurat a França. L'absolució absurdíssima, cínica, de Germana Berton, autora de la mort de Plateau, feta pel Jurat, ha posat l'inri infamant a aquest tribunal, tan bombejat pels explotadors del poble.

En Mussolini s'ha coronat de glòria altra volta convertint un *casus belli*, com el de Fiume, en un tractat de pau i bona amistat (i qui sap si quelcom més) amb Iugoeslàvia. Ha sigut un cop mestre. Fiume resta per Itàlia a canvi d'unes illes sense importància per a Itàlia i un port secundari, immediat a Fiume, temporalment.

A Egipte, els elements ètnics primitius, els vers egipcians, han guanyat les eleccions per una majoria aclaparadora. Els anglesos han restat corpesos, astorats. Els seus partidaris s'han evaporat. A aquest pas Egipte s'emanciparà del tot, però no formulàriament. Quina política més equivocada la que no es basa en les realitats ètniques dels països als quals s'aplica!

D'ací i d'allà

Es veu que a Barcelona hi ha molta brutícia. Un diari local, que no es distingeix pas per la defensa de la moralitat, ha fet una forta campanya contra alguns cataus infectes que s'anomenen cabarets.

Ja veieu si deu ésser grossa la immoralitat que regna a la nostra ciutat.

El senyor Governador ha tingut el bon encert de clausurar el cabaret Novelty.

Molt ben fet. Llàstima que no siguin clausurats tots.

No sabem per quin motiu s'han de respectar els interessos d'uns empresaris que s'enriqueixen embrutint el poble.

No són castigats els comerciants que venen articles adulterats? Per què no s'han de castigar també els homes que maten l'espiritualitat de la joventut?

* * *

Ha mort En Lenin.

Quan signava la sentència de mort de tants innocents, deuria creure que la seva vida mortal seria eterna, però heu's aquí que la mort ha tustat la seva porta i ha tingut d'obrir-la.

Déu és pacient perquè és etern. Què hi fa que hi hagi homes que tinguin la gosadia de declarar la guerra a Déu, si a la curta o a la llarga s'han de presentar davant del seu tribunal?

En Lenin és mort. No som ara nosaltres els que l'hem de judicar.

Déu l'hagi perdonat.

* * *

A la façana del Teatre Eldorado hi han posat uns grans cartells anunciant el debut de les estrelles més celebrades.

No hem comprès mai perquè aquestes pobres artistes obtenen tanta celebrat.

Serà perquè es posen al nivell del vulgus? El trist és que hi ha molta gent que combat les coblejadores i en canvi permeten que les

seves filles s'asseguin davant del piano i cantin les seves cançons impúdiques.

No creieu que és incomprendible que una donzella honesta canti couplets infectes? Per què s'han de popularitzar cançons buides i ridícules contràries al bon gust i a la bellesa?

* * *

Ja tenim els treballistes al poder.

Els sindicalistes revolucionaris que han perturbat tants anys el ritme de la nostra vida ciutadana, estan satisfets de la victòria dels obrers anglesos.

No sabem perquè. Entre ells i els treballistes hi ha un abisme.

Els anglesos estan capacitats per a governar, i en canvi els nostres sindicalistes no saben fer altra cosa que destruir.

Amb la ideologia dels sindicalistes revolucionaris, si arribessin a governar, el bolxevistes restarien petits.

No volem pas dir que estiguem d'acord amb l'ideari dels treballistes, però almenys els seus capdavaners saben on tenen la mà dreta.

Els nostres sindicalistes revolucionaris, l'únic que saben fer admirablement és cotitzar.

La premsa pornogràfica segueix corrompent la joventut.

Els quioscos són plens de brutícia.

Es que l'Ajuntament no té brigades que puguin desinfectar-los?

Tanmateix sense premsa immoral, un home respiraria millor.

* * *

Han visitat la nostra ciutat una caravana de turistes anglesos.

Quan passaven per la Rambla ens varen avergonyir. Què deuriem pensar de nosaltres veient aquell fang llefiscós que omplenava el passeig central?

No seria ja hora que l'Ajuntament obligués a la companyia del Metro a fer desaparèixer aquell fangueig repugnant?

Noticiari

ESPANYA

El governador de Canàries ha prohibit l'ús de llengües exòtiques en els rètols i els anuncis, si no porten al costat, i amb idèntic tipu de lletra, la traducció en llengua castellana.

—L'estudi i discussió de l'anteprojecte del Contracte de Treball sembla l'obra de la Seu. L'I. R. S. verament hi posa tots els cinc sentits per tal de que surti viable. Déu ho faci.

—S'ha constituït a la Corunya un Sindicat Catòlic Obrer amb objecte de fomentar entre la classe treballadora la mutualitat, l'estalvi i el retir d'ancianitat.

—El Consell Superior de Protecció a l'Infància ha convocat el XII Concurs de Premis, que són molt nombrosos, i, generalment, importants.

—Continuen rebent-se, en l'Institut d'Orientació Professional, lletres de diferents països d'Europa, sollicitant les publicacions que edita aquest Centre. Entre els que recentment se li han adreçat figuren l'Institut de Psicologia aplicada, de Cluj (Romania); el Laboratori de Psicologia Industrial de la Comissió Popular de Treball de la República socialista dels soviets.

—L'"Association pour la protection de l'Enfance", de Bruselles, ha encarregat a la direcció de l'Institut Professional, i aquest ha acceptat, la redacció d'un treball sobre el tema: "Determinació d'aptituds en l'orientació professional", que serà llegit i discutit en la tercera sessió ordinària d'aquella Associació que ha de celebrar-se, a París, en el mes de juny vinent.

A Sabadell tingué lloc la reunió del Directori del Servei d'Orientació professional de l'esmentada ciutat, sota la presidència d'un delegat de l'Institut de Barcelona, acordant-se avançar tots els treballs per tal de poder inaugurar dintre poc temps el servei fixat per la data d'inauguració el dia 3 de febrer pròxim.

—Tingué lloc la junta general de l'Associació "Escoles catòliques per a fills d'obers".

A més de les senyores que formen el Consell Directiu, concorregueren gran nombre de Zeladores i subscriptores.

El Director de l'Obra, el canonge lectoral doctor Francesc Faura, en breus paraules, donà compte de la bona marxa de l'obra, la qual cosa quedava palesament demostrada en les

memòries de les Presidents de les escoles a les barriades de Sans i Horta, els beneficis incalculables que proporcionen als fills dels obrers; a més, a les classes de dia hi concorren uns cinc cents alumnes, i uns vuitanta a les classes de nit.

Es comentà, com a nota en extrem satisfactòria, l'acte de la solemníssima inauguració i benedicció pel senyor bisbe, doctor Guillaumet, del nou local destinat a les escoles d'Horta, que ha estat construït exprofés i d'acord amb les exigències de la moderna pedagogia. El dia 10 de desembre es feren per primera vegada les classes al nou local.

En la renovació de càrrecs del Consell Directiu, resultaren per unanimitat reelegides les mateixes senyores que en l'actualitat els exercien, a les quals se les encoratjà felicitant-les per la seva encertada gestió amb fruit de l'Obra.

—L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre celebrà l'anunciada Junta General, assistint nombrosa concurrència.

El vocal Administrador Tresorer, En Joan Alandi, va llegir el balanç d'ingressos i despeses del passat exercici, el qual acusa l'estat pròsper de l'entitat, i el pressupost per al corrent any.

El Secretari General, En Jaume Maspons i Camarasa, llegí una Memòria ressenyant els treballs efectuats per la Junta durant el passat any. En aquesta Memòria es dona compte dels actes que tingueren lloc amb motiu de la festa de Sant Isidre i dels homenatges tributats a la memòria de N'Ignasi Girona; dels treballs realitzats en pro del crèdit agrícola i dels diversos estudis i gestions que s'han portat a terme per a remeiar la crisi vinícola.

Es mencionen altres moltes i diverses iniciatives que ha tingut l'Institut en defensa dels interessos agrícoles i es fa especial menció en les seves diverses actuacions dintre els conflictes socials i en la reiterada exposició, davant el Govern, de les principals aspiracions dels agricultors.

ESTRANGER

Les eleccions municipals, a l'Estat de Saxònia, han palesat ço que venim fa temps constatant: la decadència del socialisme a tot arreu. En moltes poblacions, la pèrdua de vots ha passat del 50 per 100.

—Segons una estadística oficial, la collita actual, a l'Argentina, és de 7.57.000 tones de blat; 1.600.000 de lli; 1.190.000 de civada, i 275.000 d'ordi.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

**IMPREMTA
EDITORIAL
I COMERCIAL**

ATENES A. G.

BARCELONA

Provença, 157 Telèf. 216 G.

304(05)(46.71)cor.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltices. Favoreix en ells el desenrotllament del sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avis: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157